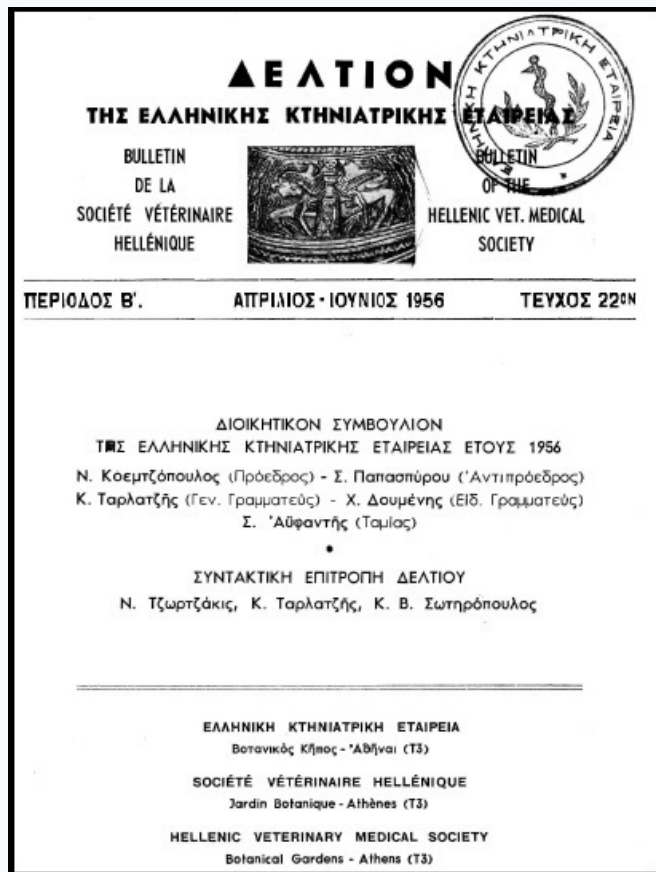

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 7, No 2 (1956)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17667](https://doi.org/10.12681/jhvms.17667)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1956). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 7(2), 78–85.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17667>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

JAMES E. GUTHRIE: Πειραματικά έργασιαί ἐπὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς Πιπεραζίνης κατὰ τῆς ἀσκαριδιάσεως τῶν χοίρων. (Critical tests with Piperazine as an ascaricide in swine) Veter. Med. Vol. LI, No 5, 1956.

Ἐκ τῶν γενομένων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ἐρευνῶν, κατεδείχθη ὅτι ἡ Πιπεραζίνη καὶ τὰ ἄλατα αὐτῆς εἶναι λίαν δραστικά τόσο κατὰ τῆς φιλαριάσεως ὅσον καὶ κατὰ τῆς ἀσκαριδιάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων.

Εἰς τὴν παροῦσαν πειραματικὴν ἐργασίαν μελετᾶται ἡ ἀνθελμινθικὴ δράσις τῆς θειϊκῆς καὶ τῆς ἐξαϋδρικῆς Πιπεραζίνης, χορηγουμένης ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ποσίμου ὕδατος εἰς διαφόρους ἀναλογίας, κατὰ τῆς ἀσκαριδιάσεως τῶν χοίρων.

Πρὸς εὐχερῆ λήψιν τοῦ φαρμάκου ὑπὸ τῶν ζώων, τὸ κοινὸν πόσιμον ὕδωρ ἀποσύρεται ἀφ' ἐσπέρας, καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν ὕδωρ περιέχον διαλελυμένον τὸ ἅλας τῆς Πιπεραζίνης ἐπὶ 24ωρον καὶ μέχρι τῆς ἐξ ὀλοκλήρου καταναλώσεως αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐμπεριστατωμένης ἐργασίας προέκυψαν τὰ κάτωθι συμπεράσματα :

1) Οἱ χοῖροι λαμβάνουν εὐχερῶς τὸ περιέχον ἐν διαλύσει τὴν Πιπεραζίνην ὕδωρ.

2) Ἡ μέση δόσις τῶν 100 χιλιοστογράμμων ἐνύδρου Πιπεραζίνης κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους χοίρων, εἶναι ἐξόχως ἀποτελεσματικὴ ἐπιφέρουσα τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν 96,9% ἐκ τῶν 916 ἀσκαρίδων (*A. lumbricoides*).

3) Τὰ ἀνωτέρω ἅλατα τῆς Πιπεραζίνης εἶναι καλῶς ἀνεκτὰ ὑπὸ τῶν χοίρων χορηγούμενα ἐφ' ἅπαξ ἢ ἐπὶ μακρὸν (38 ἡμέρας) ἔστω καὶ εἰς δόσιν κατὰ πολὺ ἀνωτέραν τῆς θεραπευτικῆς τοιαύτης. K.B.T.

GEORGESCU L., CIOLCA A.: Ἐρευναι ἐπὶ τῆς προληπτικῆς δράσεως τοῦ «Antrycid pro - salt» ἔναντι τῆς εὐρωπαϊκῆς δουρίνης. (Cercetari refiritoare la actiunea preventiva a antrycidului pro - salt fata de durina europeana). Anuarul Institutului de Patologie si Igiene animala, 1955, Vol. II., pag. 206 - 214).

Ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ξένην βιβλιογραφίαν, οἱ ἐρευνηταὶ ἐσκέφθησαν νὰ προβοῦν εἰς σειρὰν πειραμάτων πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀποτελεσμα-

τικότητα τοῦ «antrycid pro - salt» εἰς τὴν πρόληψιν τῆς δουρίνης. Τὸ συνθετικὸν τοῦτο χημικὸν παρασκεύασμα χρησιμοποιεῖται ἐκτενῶς εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν τρυπανοσομιάσεων καὶ εἰδικώτερον τῶν βοοειδῶν εἰς τὴν Ἀφρικήν. Τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν των συνοψίζονται ὡς κάτωθι :

α) Εἰς ἐργαστηριακὰ πειράματα ἀπεδείχθη ὅτι μία μόνον δόσις «antrycid pro - salt» (δι' ἵππους 200 - 350 Kg. = 3,5 gr , ἄνω τῶν 350 Kg. = 4,67 gr.) προστατεύει τὰ ἵπποειδῆ τοῦλάχιστον ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 90 ἡμερῶν, ἐναντίον τῆς πειραματικῆς μεταδόσεως τῆς νόσου. Ἡ ἔγχυσις τρυπανοσομάτων τὴν 120ὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς χημιο - προληπτικῆς ταύτης θεραπείας προεκάλεσε τὴν νόσον, πλὴν ὅμως ὑπὸ ἥπιαν κλινικὴν μορφήν.

β) Εἰς τὴν ὑπαιθρον, καλὸν εἶναι ὅπως ἡ προληπτικὴ θεραπεία ἐπαναλαμβάνεται 90 ἡμέρας μετὰ τὴν προηγουμένην χορήγησιν τοῦ «antrycid».

γ) Αἱ γενικαὶ καὶ τοπικαὶ ἀντιδράσεις τοῦ ὄργανισμοῦ, δὲν θέτουν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ ζώου· πάντως ἐπιβάλλουν προσεκτικὴν παρακολούθησιν τούτου. Τὰ παρατηρηθέντα ἀποστήματα ἀνῆλθον εἰς 4 %.

δ) Τὸ συνθετικὸν τοῦτο παρασκεύασμα χορηγούμενον μόνον εἰς τοὺς ἐπιβήτορας, προφυλάσσει μὲν τούτους ἀπὸ τῆς μόλυνσεως, ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζει τὴν μηχανικὴν μετάδοσιν τῆς νόσου ἀπὸ φορβάδα εἰς φορβάδα μέσῳ τοῦ οὕτω χημιο - προστατευθέντος ἐπιβήτορος.

Χορηγούμενον τοῦτοχρόνος εἰς ὅλα τὰ ἵπποειδῆ ἀναπαραγωγῆς μιᾶς ἑστίας δουρίνης, δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐξυγιάνσιν ταύτης ἄνευ τῆς ἀνάγκης λήψεως ἐτέρων μέτρων καταπολεμήσεως.

στ) Οὕτω, διὰ τὴν ἐκρίζωσιν τῆς δουρίνης ἢ χημιο - προληπτικὴ αὕτη θεραπεία διὰ τοῦ «antrycid pro - salt» ἀποτελεῖ σοβαρὸν παράγοντα ἐν τῷ συνόλῳ τῶν μέτρων καταπολεμήσεως.

BUGEAG T., CRISTESCU M., LELUTIU C., MORARU E. : Ἡ διάγνωσις τῆς βρουκελλώσεως τῶν βοοειδῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀλλεργικῆς ἀντιδράσεως δι' ὑδρολυθισῶν βρουκελλῶν. (Diagnosticul brucelozei la taurine prin proba alergica cu bruce-lohidrolizat). Anuarul Institutului de Patologie si Igiene Animala, 1955, Vol. V, pag. 23 - 27.

Οἱ συγγραφεῖς εἰς τὴν μελέτην των ταύτην ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῆς ἀλλεργικῆς ἀντιδράσεως, τῆς ἐπιτυγχανομένης διὰ τῆς ἐνδοθερμικῆς ἐγχύσεως προΐντων ὑδρολύσεως βρουκελλῶν (brucello - hydrolisé), εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς βρουκελλώσεως τῶν βοοειδῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπειραματίσθησαν ἐπὶ 932 βοοειδῶν, προερχομένων ἐκ μεμολυσμένων καὶ μὴ μεμολυσμένων ἐκτροφῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ κέντρων ἀπομονώσεως τῶν προσβεβλημένων ὑπὸ τῆς βρουκελλώσεως ζῶων. Ἐφ' ὅλων τῶν ζῶων ἐγένετο πλὴν τῆς ἀλλεργικῆς ἀντιδράσεως καὶ λήψις αἵματος, πρὸς διάγνωσιν

τῆς νόσου διὰ τῶν ὀρολογικῶν μεθόδων τῆς ὀροσυγκολλήσεως καὶ τῆς ἔκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος. Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα ἀπέδειξαν ὅτι, ἐνῶ διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἔκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος τὸ ποσοστὸν τῶν θετικῶς ἀντιδρασάντων ἦτο 38 % καὶ διὰ τῆς ὀροσυγκολλήσεως 62 %, διὰ τῆς ἀλλεργικῆς τοιαύτης ἀνῆλθεν τοῦτο εἰς 77 %. Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐξ ἄλλου, ἐπιτρέπει τὴν ἀνίχνευσιν τῆς νόσου ἐπὶ ἀτόμων εἰς τὰ ὁποῖα ἡ νόσος ὑπάρχει ὑπὸ λανθάνουσας μορφῆν καὶ τὰ ὁποῖα ἀντέδρασαν ἀρνητικῶς εἰς τὰς ὀρολογικὰς ἐξετάσεις (3,2 %).

Συμπεραίνοντες, οἱ συγγραφεῖς, ἐκφέρουν τὴν γνώμην, ὅτι διὰ τὴν καλυτέραν καὶ πληρεστέραν ἀνίχνευσιν τῆς βρουκελλώσεως τῶν βοοειδῶν, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται ἡ ἀλλεργικὴ αὕτη ἀντίδρασις δι' ὕδρολυθεισῶν βρουκελλῶν ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ὀρολογικὰς τοιαύτας, τῆς ὀροσυγκολλήσεως καὶ τῆς ἔκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος. Π.Ν.Δ.

JIVOIN P., MINCIUNA V. : **Ἡ ἀντίδρασις τῆς ἔκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος εἰς τὴν λοιμώδη ἀδενίτιδα τῶν ἵπποειδῶν.** (Reactia de fixarea complimentului in gurma la cabaline). Anuarul Institutului de Patologie si Jgienă Animala, 1955, Vol. V, pag. 66-74.

Ἡ ἔκτροπή τοῦ συμπληρώματος εἰς τὴν λοιμώδη ἀδενίτιδα τῶν ἵππων, οὔσα εἰδικὴ ἀντίδρασις, δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ὀρολογικὴ μέθοδος διαγνώσεως τῆς νόσου. Ἐκ τῶν προσωπικῶν τῶν ἐρευνῶν, οἱ συγγραφεῖς διεπίστωσαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀμφοδοχέων (anticorps fixateurs) ἐντὸς τοῦ ὄρου τοῦ αἵματος τῶν ἀσθενῶν ἵππων μεταξὺ 3-144 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων συμπτωμάτων. Τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν εὐαισθητοποιῶν τούτων ἀντισωμάτων ὑπάρχει εἰς τὸν ὄρου τὸν συλλεγόμενον μεταξὺ 22-70 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νόσου.

Εἰς περιπτώσεις ἐνζωοτίας τῆς Λ. Α., ἡ ἀντίδρασις τῆς ἔκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος, ἐπέτρεψεν τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἀμφοδοχέων ἐπὶ κλινικῶς ὑγείων ζώων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ τελευταῖον 12μηνον δὲν προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Λ. Α. καὶ εἰς ποσοστὸν ἀπὸ 22,22 % μέχρι 80,95 %. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι μεταξὺ τῶν μεμολυσμένων ἵππων, ὑπάρχουν καὶ ἄτομα μὲ λανθάνουσας μορφῆν Λ. Α. Π.Ν.Δ.

POPOVICI I., TAGA M, CRISTET I. : **Ἐνδοδερμικὸς ἐμβολιασμός διὰ ζώντων μικροοργανισμῶν κατὰ τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν.** (Vaccinarea intradermica cu germeni vii impotriva agalaxiei contagioase a oilor si caprelor). Anuarul Institutului de Patologie si Igiena Animala, 1955, Vol. V., pag. 82-87.

Οἱ συγγραφεῖς συνεχίζοντες τὴν ἐρευνάν των ἐπὶ τῆς ἀποτελεσματι-

κόρητος τοῦ ἐμβολίου ζώντων μικροοργανισμῶν κατὰ τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας τῶν αἰγοπροβάτων, παρηκολούθησαν 83.000 ἄτομα, ἐμβολιασθέντα κατὰ τὸ 1954. Ὁ ἐμβολιασμός συνίστατο εἰς ἐνδοδερμικὴν ἔγχυσιν 0,2 κ.ύφ. καλλιέργειας τοῦ στελέχους Ag. 1 ἐντὸς ζωμοῦ-ὄρου καὶ ἐγένετο προληπτικῶς καὶ κατ' ἀνάγκην. Ἡ προσοδιδόμενη δι' αὐτοῦ ἐνεργητικὴ ἀνοσία ἐπροστάτευσεν τὰ ἐμβολιασθέντα ζῶα τοῦλάχιστον διὰ μίαν περίοδον γαλακτοπαραγωγῆς. Εἰς περιπτώσεις διαπιστωθεισῶν ἐπιζωοτιῶν, ἡ μέθοδος αὕτη ἐπέφερον τὴν ἐπίσχεσιν τούτων ἐντος 8-10 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Κατὰ τὸν προληπτικὸν ἐμβολιασμὸν εἰς μὴ μεμολυσμένα ποιμνία, παρατηρήθη μείωσις τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος εἰς ποσοστὸν 3-5% καὶ διαρκείας 3-7 ἡμερῶν. Σπανίως παρατηρήθησαν ἐντονώτερα μετεμβολιακὰ συμβάματα, συνιστάμενα εἰς οἴδημα τοῦ μαστοῦ καὶ τροποποίησιν τῶν χαρακτήρων τοῦ ἐκκρινομένου γάλακτος. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐννεμένη καλλιέργεια γίνεται καλύτερον ἀνεκτὴ διὰ τῆς ἐνδοδερμικῆς ὁδοῦ παρὰ διὰ τῆς ὑποδορίου τοιαύτης.

Π.Ν.Δ.

R. W. WINTERFIELD, E. A. SEADALE : Ἡ ζωτικότης τοῦ ἰοῦ τῆς ψευδοπανώλους, χορηγουμένου ὡς ἐμβολίου ἐντὸς τοῦ ποσίμου ὕδατος. (Newcastle Disease Immunisation Studies. I. Viability of Newcastle Disease Virus Administered as a Vaccine in the Drinking Water). American Journal of Veterinary Research. Vol. XVII, Jan. 1956, No 62, p. 5.

Οἱ συγγραφεῖς ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ὑψηλῆς σημασίας θέμα τῆς διατηρήσεως τοῦ ἰοῦ τῆς ψευδοπανώλους ζῶντος ἐντὸς τοῦ ποσίμου ὕδατος, καὶ τονίζουν ὅτι οὗτος διατηρεῖται ζῶν ἐπὶ 32 ὥρας κατὰ μέγιστον ὄριον.

Ἡ διάρκεια αὕτη μειώνεται μὲ τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, μὲ τὴν πρόσθεσιν χλωρίου ἢ φθορίου ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ μὲ τὴν μόλυνσιν τούτου ἐκ κοπράνων. Δὲν παρατηρήθησαν μεγάλαι μεταβολαὶ τοῦ τίτλου τοῦ ἰοῦ εἰς περιπτώσεις ὑδάτων σκληρῶν, ἀλμυρῶν ἢ περιεχόντων σκωρίαν καὶ σίδηρον ὡς, καὶ εἰς περιπτώσεις μεταβολῶν τοῦ pH.

Ἡ πρόσθεσις ἐντὸς τοῦ ὕδατος πρωτεϊνῶν τινῶν σταθεροποιεῖ ἱκανοποιητικῶς τὸν τίτλον τοῦ ἰοῦ.

Σ.Α.

Λύσσα τῶν πτηνῶν εἰς Γερμανίαν. (Rabies in Fowl in Germany). Journ. Amer. Vet. Med. Ass., Vol. 128, Febr. 1956, No 3, from Vet. Bull., Oct. 1955.

Ἀναφέρεται μία ἐπιζωοτία λύσσης ἐν Γερμανίᾳ εἰς πτηνά. Μετεδόθη εἰς ὄρνιθας, χήνας, νήσσας, ἰερακας κ.λ.π. Τὰ συμπτώματα ἦσαν νευρικὰ φαινόμενα καὶ ἐπιθετικότης κατὰ ἀνθρώπων καὶ ζῶων.

Σ.Α.

Φαρμακοδυναμική καὶ χρόνια ἀναπνευστική νόσος τῶν ὀρνίθων.
(Drug Action and Avian PPLD). Journ. Amer. Veter. Med. Ass.,
Vol. 128, Apr. 1956, No 7, p. 351, from. Poult. Sci, Nov., 1955.

Κατόπιν πειραμάτων πραγματοποιηθέντων ἐργαστηριακῶς (in vitro), διεπιστώθη ὀριστικῶς ὅτι αἱ σουλφοναμιδαὶ οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἀσκοῦν ἐπὶ τοῦ παράγοντος τῆς ἀσθενείας (P.P.L.O.). Ἀντιθέτως, τὰ κάτωθι ἀντιβιοτικά ἀσκοῦν ἐπίδρασιν τινά, ἀναφερόμενα κατὰ σειρὰν ἐπιδράσεως : α) μαγναμυκίνη, β) γαιωμυκίνη, καὶ στρεπτομυκίνη, γ) χρυσομυκίνη καὶ γλωρομυκητίνη, δ) νεομυκίνη καὶ ε) πενικιλίνη. Τὰ 4 πρῶτα, δέον νὰ φονεύωσι τοὺς μικροοργανισμοὺς τῆς νόσου ταύτης. Σ.Α.

B. R. BURMESTER, C. H. CUNNINGHAM ETC. : Ἡ μετάδοσις τῆς σπλαγχνικῆς λευχαιμίας διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ πτηνῶν μὲ ἀντιψευδοπανωλικὸν ἐμβόλιον ζῶντος ἰοῦ. (The Transmission of Visceral Lymphomatosis with Live Virus Newcastle Disease Vaccines). Amer. Journ. of Vet. Res. Vol. XVII, Apr. 1956, No 63, p. 283.

Διὰ τῆς ἐρεῦνης ταύτης οἱ συγγραφεῖς ἀποφαίνονται ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μεταδοθῇ ἡ σπλαγχνική μορφή λευχαιμίας εἰς πτηνά, κατόπιν ἐμβολιασμοῦ των κατὰ τῆς ψευδοπανώλους, δι' ἐμβολίου περιέχοντος ζῶντα ἰόν, καὶ παρασκευασθὲν ἐξ ἐμβρυοφόρων ὠῶν ὀρνίθων πασχουσῶν ἐκ λευχαιμίας.

Ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἡ νευρική μορφή τῆς νόσου δὲν μεταδίδεται. Σ.Α.

BIXLER W. B. : Παγκρεατική δορνάση εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν
(Pancreatic dornase in Veterinary Medicine). Vet. Med. 1954,
49, p. 506.

Τὰ ἐνζυμα στρεπτοδορνάση καὶ στρεπτοκινάση ἀπομονωθέντα ἐκ καλλιερειῶν τοῦ στρεπτοκόκκου ἔχουν ἤδη χρησιμοποιηθῆ ἰσχυρῶς τῶν ἱστολυτικῶν των ἰδιοτήτων διὰ τὴν θεραπείαν τῶν μεμολυσμένων τραυμάτων.

Τελευταίως ἀπεμονώθη ἐκ τοῦ παγκρέατος τοῦ βοῦς καὶ ἕτερον ἐνζυμον, ἡ παγκρεατική δορνάση, ἡ ὁποία ἔχει ἐπίσης ἱστολυτικὰς ἰδιότητας. Ἡ οὐσία αὕτη ἐχρησιμοποιήθη ἐπιτυχῶς ἐν συνδυασμῶ μὲ διαφόρους βακτηριοστατικάς τοιαύτας διὰ τὴν θεραπείαν διαφόρων πυωδῶν ἐξεργασιῶν (ἀποστήματα, μαστίτιδες, κολπίτιδες τοῦ ἵππου, πλευρίτιδες, ὠτίτιδες κλπ.).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνζύμου καταστροφή τῶν κυτταρικών ὑπολειμμάτων καὶ ἡ ὑγροποίησης τῶν ἐξιδρωμάτων ἢ τοῦ πύου διευκολύνει τὴν ἐπίδρασιν τῶν σουλφοναμιδῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν.

A.Σ.

KRAL F. : Κολπίτις τοῦ ἵππου. Νέα μέθοδος θεραπείας. (Equine Sinusitis. A new Therapeutic Approach). J. Am. Vet. Med. Ass. 1954, p. 373.

Μετὰ σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς αἰτιολογίας, τῆς συμπτωματολογίας καὶ τῆς διαγνώσεως τῶν κολπιτίδων τοῦ ἵππου ὁ συγγραφεὺς ἀντιμετωπίζει τὴν θεραπείαν αὐτῶν διὰ νέας μεθόδου.

Πρὸς τοῦτο συνιστᾷ ἀντὶ τῆς κλασσικῆς ἀνατρήσεως καὶ τῶν ἀντισηπτικῶν πλύσεων, τὴν παρακέντησιν τῶν ὀστέων καὶ τὴν διὰ μέσου τῆς ἀκίδος παρακεντήσεως εἰσαγωγὴν κατ' ἄρχὰς μὲν ἱστολυτικῶν ἐνζύμων (στρεπτοκινάσης, στρεπτοδορνάσης, ἢ παγκρεατικῆς δορνάσης) μετέπειτα δὲ ἀντιβιοτικῶν.

Τὰ ἱστολυτικὰ ἐνζυμα ὑγροποιοῦν τὸ περιεχόμενον τῶν κόλπων ὥστε νὰ διευκολύνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἔξοδός του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀντιβιοτικῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τ' ἀντιβιοτικὰ χρησιμοποιοῦνται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν ἐπίσχεσιν τοῦ ὑπευθύνου διὰ τὴν νόσον μικροβίου ὡς διαπιστοῦται τοῦτο δι' εἰδικῆς δοκιμῆς (sensitivity test).

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας τῶν κολπιτίδων τοῦ ἵππου διὰ τῆς νέας αὐτῆς μεθόδου ὑπῆρξαν ἄριστα. Δι' αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποφεύγεται ἡ εὐρεία διάνοιξις ἀφ' ἑτέρου δὲ περιορίζεται ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας εἰς τὸ ἐλάχιστον.

A.Σ.

STEWART D. : Θεραπεία τῆς ποδοδερμίτιδος τοῦ προβάτου διὰ τῆς χλωρομυκητίνης. Traitement du pietin par des topiques de chloromycetine). Aust. Vet. J. 1954, 30 p. 209 καὶ 380.

Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ποδοδερμίτιδος τοῦ προβάτου ὁ συγγραφεὺς χρησιμοποιεῖ διάλυσιν 10 %, ἐντὸς μεθυλικῆς ἀλκοόλης, χλωρομυκητίνης εἰς τοπικὰς ἐπαλείψεις.

Οὗτος θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν πρὸ τῆς ἐπαλείψεως, ἀφαίρεσιν κατὰ τὸ δυνατόν τῶν νεκρωμένων ἰσθῶν.

Εἰς πρώτην σειρὰν δοκιμῶν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ 107 περιπτώσεων ἐπέτυχεν τὴν ἴασιν εἰς ἀναλογίαν 87 % ἐνῶ εἰς δευτέραν σειρὰν ἐπὶ 745 περιπτώσεων ἔσχεν ἐπίσης ἀναλογίαν 92 %.

Συνήθως ἀρκεῖ μία ἐπάλειψις. Ἐνίοτε παρίσταται ἀνάγκη ἐπαναλήψεως μετὰ τινὰς ἡμέρας.

Εἰς περίπτωτιν ἀποτυχίας συνιστῶνται λουτρὰ διὰ διαλύματος φορμόλης 5 %.

A.Σ.

C. GREGOIRE, L. POUPLARD, C. COTTELEER, P. SCHYNS, J. THOMAS et A. DEBERDT: **Νέα μέθοδος διαγνώσεως τῆς Διστομιάσεως.** (Nouvelle methede de diagnostic. La Distomatose). Ann. de Méd. Vétér. Juillet 1956.

Λόγω τοῦ ὑπόουλου χαρακτηῆρος τῆς, τῆς βραδείας ἐξελιξεῶς τῆς καὶ τῆς ἀπουσίας σαφῶν κλινικῶν ἐκδηλώσεων, ἡ διστομιάσις τῶν βοοειδῶν ἀποτελεῖ τὸν κλασσικὸν τύπον παρασιτικοῦ νοσήματος.

Αὕτη σπανιώτατα ἐκδηλοῦται ὑπ' ὄξειαν μορφήν καὶ διὰ βαρέων συμπτωμάτων καὶ συμβαίνει, ὥστε ἐκτεταμέναι ἥπατικάι ἀλλοιώσεις μετὰ ἐντόνου κιρρώσεως νὰ συμβιβάζωνται κάλλιστα μὲ καλὴν κατάστασιν θρέψεως καὶ ὑγιᾶ ἐξωτερικῆν ἐμφάνισιν τῶν ἀσθενούντων ζῶων.

Τοιοιτοτρόπως ἡ νόσος οὕτω διαφεύγει γενικῶς κατὰ τὴν κλινικὴν ἐξέτασιν διαπιστοῦται εὐκόλως κατὰ τὴν κρεοσκοπίαν καὶ ἡ σημασία τῆς εἶναι μεγίστη, ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Εἰς τὸ Βέλγιον ἡ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν ἐπερχομένη ζημία ἐκ τῆς διστομιάσεως ἀνέρχεται εἰς 13.000.000. φράγκων κατ' ἔτος, ἐνῶ εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τὸ 1952 τὰ 5 % τῶν ἡπάτων τῶν σφαγέντων βοοειδῶν κατεσχέθησαν. Εἰς τὴν ζημίαν αὐτὴν δέον νὰ προστεθῆ, καὶ ἡ ἐλλάττωσις τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ἀσθενῶν ζῶων εἰς γάλα (16 %), κρέας (7-10 %), ἡ κατανάλωσις μεγαλυτέρας ποσότητος τροφῶν καὶ ἡ ἥσσαν ἀντίστασις εἰς ἐτέρας νόσους.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ἡ μεγάλη σημασία τῆς ἐγκαίρου διαγνώσεως τῆς διστομιάσεως, πρὶν ἢ ἀνεπανόρθωτοι ἀλλοιώσεις ἐγκατασταθῶν ἐπὶ τοῦ ἥπατος. Αὕτη εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐργαστηριακὴ καὶ βασίζεται ἐπὶ τῆς κοπροεξετάσεως πρὸς τὸν σκοπὸν ἀνευρέσεως τῶν ὄων τῆς *Fasciola hepatica*. Τὰ ὡὰ ταῦτα, διαστάσεων 130—150×70—90 μ. εἶναι ὡοειδῆ, λεπτοκέλυφα καὶ φέρουν μίαν καλύπτραν ἐφ' ἑνὸς πόλου. Ἔχουν ὑψηλὸν εἶδ. βάρος καὶ καθιζάνουν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἢ ἀραιῶν διαλύσεων χλωριούχου νατρίου. Βυθιζόμενα ἐντὸς πυκνῶν ἀλατούχων διαλύσεων, χάνουν διὰ τῆς καλύπτρας μέρος τοῦ ὕδατός των, συρρικνοῦνται καὶ καθίστανται δυσδιάκριτα.

Ἐπειδὴ ἡ μέθοδος τῆς ἐπιπλεύσεως δὲν ἐπιτυγχάνει διὰ τὰ ὡὰ τῆς *F. hepatica* ἐκείνη δὲ τῆς καθιζήσεως εἶναι σχετικῶς ἀβεβαία, οἱ σμυγγραφεῖς ἐχρησιμοποίησαν μίαν συσκευὴν, βασιζομένην ἐπὶ ἐκείνης τοῦ Van Someren, ἀποτελουμένην ἐξ ὑελίνου, σωλῆνος ἔχοντος στρόφιγγα καὶ δξὺ τὸ κάτω ἄκρον του. Τὰ κόπρανα διαλύονται ἐντὸς τοῦ ἀπολιπαντικοῦ

ὕγροϋ «JOY» 1 % καὶ τίθενται ἐντὸς τοῦ σωλῆνος. Μετὰ 20', συλλέγεται τὸ σχηματισθὲν Ἴζημα καὶ ἐξετάζεται εἰς τὸ μικροσκόπιον.

Τὰ ὠὰ τῆς *F. hepatica*, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ εἶδ. βάρους των καθιζάνουν ταχύτερον ἢ τὰ ἄλλα τροφικὰ ὑπολείμματα. Τὸ ὕψος τοῦ ὑελίνου σωλῆνος δέον νὰ εἶναι τοῦλάχιστον 2 μ. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀπολιπαντικοῦ JOY ὑποβοηθεῖ τὴν καθιζήσιν τῶν ὠῶν. Αἱ πρῶται σταγόνες τοῦ Ἴζήματος ἐνέχουν σχεδὸν πάντοτε ὠὰ ὡς καὶ τινες κρυστάλλους ὀρυκτῶν οὐσιῶν. Τὰ ὠὰ τοῦ *Nematodirus* ἐπίσης ὀγκώδη, καὶ αἱ κύστεις τῶν πρωτοζῶων (*Balantidium*) καθιζάνουν μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Τέλος ἡ μέθοδος αὕτη χρησιμοποιεῖται κάλλιστα καὶ διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὠῶν κατὰ γραμμάριον κοπράνων καὶ ἐπιτρέπει ὄχι μόνον τὴν ἔγκαιρον διάγνωσιν τῆς παρασιτώσεως, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀποτελεσματικότητος μιᾶς ἀντιδιστομικῆς θεραπείας.

Α.Γ.Π.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

Α' ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Ἰωάν. Πορπόρης ἐκ τοῦ Νομοκτηνιατρικοῦ Γραφείου Κοζάνης εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Θεσσαλονίκης.

Θ. Ἀτματζίδης ἐκ τοῦ Νομοκτηνιατρικοῦ Γραφείου Ἀρκαδίας εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Κοζάνης.

Χρ. Πολίτης ἐκ τοῦ Νομοκτηνιατρικοῦ Γραφείου Κυπαρισσίας εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Πατρῶν.

Ν. Ναϊδένης ἐκ τοῦ Λοιμοκαθαρητηρίου ζῶων Εἰδομένης εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Γιαντισῶν.

Γ. Καλαμποκιάς ἐκ τοῦ Νομοκτηνιατρικοῦ Γραφείου Κορίνθου εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Ναυπλίου.

Κ. Σωτηρόπουλος ἐκ τοῦ Ἀγροτικοῦ Κτηνιατρείου Ἄργους εἰς Νομοκτηνιατρικὸν Γραφεῖον Κορίνθου.

Β' ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

—Διὰ τὸ Πανεπιστημιακὸν ἔτος 1956-1957, κοσμήτωρ τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς ἐξελέγη ὁ καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς κ. Ι. Βικελίδης.

—Ὁ καθηγητὴς τῆς Μικροβιολογίας καὶ Παρασιτολογίας κ. Θ. Χριστοδούλου ἐξελέγη συγκλητικὸς διὰ τὸ αὐτὸν Πανεπιστημιακὸν ἔτος.